

Престъпниците ще бѣдѣтъ наковладени на светата Инквизиція отъ насъ Жозуе Калзадо де ласъ Талвасъ, полицмейстерътъ ».

Щомъ Гангарельо свърши четенъето, и господинъ полицмейстеръ са показа на балкона си. Като издигна на въздухъ ветото си капело украсено съ широко черно перо, той извика: « Да живѣе Филиппъ III! Да живѣе славниятъ му министръ графъ де-Лерма! » Множеството, като най точенъ отзивъ, повтори тѣзи думы, и само подъ балкона въ една купчина са чу едно шепнѣе. Високъ единъ и сухъ чловѣкъ, който отъ чернитъ си мустацы приличаше да е былъ едно време солдатинъ въ старата испанска пѣша войска, и който бѣ Инесъ Пересъ де Хила, сега съдържател на гостинницата на Златото Слънце, начена да са искашля съ серіозенъ видъ, който по-казваше неблагоприятіе.

« Да додѣтъ въ Пампелуна младыйтъ ни царъ, дворѣтъ и особенно графъ де-Лерма, на ксгото свитата е, какъто казватъ, помногобройна отъ царевата, да добръ дошли! Графѣтъ твърдѣ не си боли главата за разноскытъ, чловѣцытъ му искатъ да вѣдѣтъ добръ, ще додѣтъ на Златото Слънце.

— Ще си направѣтъ безъ сумнѣніе и новы дрехы за праздницытъ, притури масторъ Трухильо, богатъ певачъ, който бѣ дошълъ преди малко и са намѣси въ множеството.

— Но, продължаваше Инесъ Пересъ де-Хила съ повисокъ гласъ, защо сж двата полка на Инфантката и на тѣлопазителитъ?

— На Инфантката! извика Трухильо прижълтѣлъ.

— Да, пое берберѣтъ Гонгарельо, полкѣтъ който лани бѣше тука; не помнишъ ли деестникѣтъ Фидалго д'Естремосъ, който живѣ въ къщата ти, ксгото срѣщахъ често да придружава г-жа Пенита Трухильо, жената ти?

— Фидалго д'Естремосъ! пошепна певачѣтъ съ смутено лице.

— Хубавецъ момѣкъ, наистина, ксгото имахъ честта азъ да брьснѣ.